

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorum Omnium Generalium Et Provincialium Collectio Regia

Ab anno DCCCLXXII. ad annum DCCCCIX.

Parisiis, 1644

Epistola XXIII. Ioannis Papae VIII. Ad Carolvm Imperatorem. Laudat quos
sedis apostolicae legatos benigne exceperit: rogatque vt ecclesiae
Romanae praedones, qui missorum ipsius iudicium latentes ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-15967

Laudat quod sedis apostolicæ legatos benigne exceperit : rogatque vt ecclesiæ Romanæ prædones, qui missorum ipsius iudicium latentes effugerant, requiri & coerceri iubeat.

Ioannes episcopus Carolo imperatori.

INNVMERAS omnipotenti Deo grates & laudes referimus, qui cor pietatis vestræ, quod in manu sua consistit, tanta Spiritus sancti gratia replere dignatus est, quanto sollicitius vos sacras aures ad profectum ecclesiæ nobis commissæ diuinitus inclinantes, & apostolicæ sedis legatos, Leonem videlicet apocrisarium & missum sanctæ Romanæ ecclesiæ, seu Petrum, venerabiles episcopos, nostrosque dilectos, ea benignitate, qua soliti estis, & eo amplius suscepistis: & illa quæ vobis pro statu ac exaltatione sanctæ Dei ecclesiæ suggererunt, ad efficacem finem prouenire iussistis. Vere enim, filiorum carissime, cor vestrum in manu Dei est, quia eius consulta vniuersa disponitis, & sapienter imperium vobis collatum moderari studetis: quia ex vtero matris creuit vobiscum sapientia, & rectitudo fuit dilecta vestra amica. Et quia præconiorum vestrorum humana lingua fari non sufficit multitudinem, ad illa quæ de infidelibus nostris & vestris peracta sunt epistolariter abeamus. Vestris quidem, benignissime imperator, apprime eruditus viris & Deum timentibus, Ansegiso videlicet reuerendo archiepiscopo, & Adalgario venerabili episcopo, communibus quoque fidelibus nostris, iuxta quod petieramus, pro honore atque vtilitate sanctæ matris vestræ ecclesiæ Romanæ a vobis directis, Romam peruenientibus, & quantum vobis iustitia placeat, luce clarius agnouimus, & de affectu filiorum, quem erga nos conseruatis, in Domino gratulati sumus: sed de infidelibus sanctæque Romanæ ecclesiæ hostibus, quos pro multis sceleribus ac prauitatibus suis ouile Christi non recipit, huc illucque latitantibus, & nefandissimos actus suos tegere molientibus, non vt oportuit,

neque sicut vestri voluerunt legati, de illis potuit adimpleri. Nam ut ita fateamur, a sibi similibus infidelibus vestris, & inimicis nostris, quibusdam scilicet marchionibus, quos iidem vestri legati narrabunt, occultati & effugati, nec ad se percutientes reuerſi sunt, nec alios suæ malitiæ inquinamento contaminare desistunt. Proinde clementiam vestræ celsitudinis imploramus, & per futurum Dei iudicium adiuramus, ut eosdem sanctæ Dei ecclesiæ hostes atque prædones, sacrilegos quoque, siue tyrannos, ac per hoc a Christi collegio synodice sequestratos, studiosius requiri iubeatis, & ad lugenda mala, quæ imprætermisse hæctenus operati sunt, sicut iam decreuistis, exilio deputetis. Quia si ipsi, qui tantum Dei ecclesiam macularunt, impune iam vestram sanctionem diffugerint; vel si, quod euenire non debet, in vestro imperio quibuscumque, quod turpe est dicere, contra vestram voluntatem eis fauorem præstantibus, tam absolute discurrerint; totum idem vestrum imperium coinquinabunt, & omni Christianitati dispendium generabunt: quia cum sint ipsi oues morbida, totum gregem contaminant, & erunt nouissima illorum peiora prioribus. Ideoque maior morbus maiori medicina curandus est; ne si non debita, vel quali decet austeritate vulnera magnum fœtorem dantia radicitus refecata fuerint, totum corpus ecclesiæ tabescat, & nobis hæc sustinentibus ministerium nostrum exercere non liceat. Non enim Stephanum & Sergium ad nos fraudulenter venientes recipere noluimus, sed eos ad vestram venire iussimus maiestatem. Ceterum, fili carissime, thesauros ecclesiæ nostræ, ab eisdem nefandissimis raptos ac fraudatos, ita sciatis ab ipsis etiam celatos, ut per eos qui hic de suis satellitibus remanserunt, inueniri non possint: illos vero qui nouerunt ubi eos recondiderint, ne detegi possent, apud se callide retinent: & nisi ipsi capti fuerint, ubi sunt occultati, nos nostrosque penitus latet. Verumtamen quid vel quantum ab vno & quantum ab alio, quantumque etiam in domibus eorum repertum sit, vestri iam dicti legati & scripto & verbis vobis, si placet, edicant. Data xviii. Kalendas Decembris, indictione decima.

NOTA IACOBI SIRMONDI
SOCIETATIS IESV.

¹ *Ansegiso & Adalgario.*] Missi ambo Romam a Carolo fuerant cum legatis apostolicis post Synodum Pontigonensem. Aimoinus lib. v. cap. XX XIII. *Soluta est Synodus. Postea imperator legatos muneratos apostolicos, Leonem & Petrum, remisit Romam, & cum eis Ansegisum Senonensem episcopum, & Adalgarium Augustodunensem episcopum.*

EPISTOLA XXIV.

IOANNIS PAPÆ VIII.

AD CAROLVM CALVVM IMPERATOREM.

Scribit intellecturum imperatorem ex Adalgario episcopo (cui pallium concedit) cur ecclesiæ causa ex voto non processerit. Taxat Ansegisum, & Adalgarii fidem commendat.

Ioannes episcopus Carolo imperatori.

LAVDABILEM quidem intentionem & pium studium vestrum pro causa ecclesiæ nostræ, matris videlicet vestræ, fili carissime, viscerabiliter habitum & bene dispositum agnoscentes, innumeras Deo gratias, qui totius boni auctor & moderator est, quique docet hominem iustitiam, gessimus. sed impediuit nos fatanas, & spes nostra frustrata est, cum non ad votum nostrum & commune propositum finis rei processerit. Qualiter autem, vel quo faciente, ita causa prouenerit, Adalgarius sanctissimus episcopus, quem nos vestri amoris causa, ipsiusque morum probitate non immerito moti, palliatum ad vos ecce remisimus, a maiestate vestra interrogatus, & per fidem, quam vobis se illasam seruaturum pollicitus est, adiuratus edicet. Illud tamen nos interim ad memoriam vestram reducimus, quod nobis olim de Ansegiso & Lantberto specialiter quodam præfagio futurorum, tamquam prouidus reuera pronuntiaistis. Est enim ita gestum vt præuidistis, & nil vos ante latuit, quod postmodum intellectus nostri oculus non aspexerit. Non enim recte cum eo, sicut episcopum decuit, ambulauit: sed per versipelles anfractus incedens, multum a via rectitudinis deuiauit. Quod cum exhibitum ad lucem veritatis extiterit, penitus

tus